

Κι' έκλινος άποτοίγαρχο καννίζοντας και γόπαις
έριμβαίς 'στάς κεφαλάς σάν Χαλίματ Βασιλόπαις.

Κι' έθρηνη γερωτάτα δι' αναπαίσιων στίχων
τάς κεφαλάς τών σεβερών του Θρόνου Γωάρτων.

Και 'στά κεφαλά τών τρανών έφάρει 'να φείσι
κι' έπί συστάσει τάσταίτε 'στών Βασιλήα πασιόσι.

Και τότ' έτίλειωσι κι' αυτά τή παιγνιώδες όραμα
και μήτ' ό κόσμος έκούσει με γίλινο και με κλάμμα.

"Εμνος με μάγάλον τόνον είς τόν ευεργετήν όνον.

Σήκω, καυμίνα γαΐδαρε, και πέτα πρής τή νέθη,
πρής οι ή όόξα του παντός, πρής οι τή μάλλον στρέψι.
Δεΐτε πρής τούτον έν πομπή τών φθισιάν τή σήμνος,
δέν είναι πηά του Βαρχαία ή γαΐδαρο έκλινος,
οΰδ' ή μάγάλη κι' έρρά τών Πρωταντιών όνος
ή φέρουσα τή μάριμαρ έπί του Παριδιάνος.

Βάστα, καυμίνα γαΐδαρε, ταΐτριά σου σηκωμίνα,
άθανασία του λοιπού και θριαμβος γιή σένα,
ός στίγμα δι' τής ράτσης σου θα βλιπής κι' άτιμιαν
κι' αύτάν του Βικτωρος Ούγγου τόν όνον τών γιγάντειων,
όστις εισέρχεται θρασύς εις τήν 'Ακαδημία
κι' άνακευιάζει προπέτις τόν 'Εγγλον και Κάντιον.

Δέν είσαι πλέον, γαΐδαρε, ό Λούκιος κι' ό Μέντιος,
ό φάττης ό πλανώδης, ό σεβάρως βλακέντιος,
ό τύπος τής ύπομονής κι' ό πρώτος πεσοπάρης,
μηδί θα παίζης πρόσωπον ποιητικού Πηγάσου,
ούδ' ουκ πάλιν και ποιητών θα γίνης καθολάρης,
και πάντ' άκαβαλλίκευτος θα καθίσαι 'στ' αύτό ή σου.

Θά λείψουν πλέον τά σπεί σπεί, τή χορτό, τή γρασιδί,
τάδιόκοπα φορτώματα, τή διαρκή βραιοί,
ή τήση περιφρόνησις του κόσμου 'στούνερά σου
και τή γερό μπαγλαρέμα 'στό καθε γαΐδαριά σου,
οΰδ' 'Εβλος δέν θα φαιτσαί και όδουλος και Παριός
έμπρός εις άνδρας θηλυκούς κι' άρεσινά κυρίας.

Θά καθίσαι καμαρωτός 'στην κοινότη πολυτρόνα μας
κι' όταν γαΐδαρούς με; καλόν τιμή μας και κορώνα μας...
γιή οι θα γίνη 'γρήγορα κι' ή σάλα μας άχουρι,
άν δι κανίνας άνθρώπον τολμήση να οι 'πή,
θα κοκκινίη παρευθύς ή σεβάρη σου κομψη
και κάτω τήν κεφαλά σου θα σκύβης 'ν τ'τροπή.

Μηδί καπίστρη, γαΐδαρε, μηδί βαρού σαράρη,
πόσα πολλή και κόρδωμα κι' άληθινό καμάρι,
άπ' όλους γαΐδαρ μπλόφα και γόαα κοκκινίνα
κι' έντός κι' έκτες άτίλιματ γαΐδουρην κοουβέντα,
θ' άνάβη δι κανίνας μας τή κληροπάρη του
και θα γυρεύη γαΐδαρο 'ν άριμψή τόν όρό του.

Μέ του γαΐδαρού τόν όρόν ή φθισί θα γακρεψάται,
άνίπιστος άνάστασις 'στών έκκοστών αϊώνων...
ός νίος τής 'Ασκλήπιος πα; όνος θα λατρεύετα
κι' όλοι θα θουσι πρής αυτών παχύν άλεκτρύνα.

μή καταχρυσούς δι στολάς ό κόσμος θα τόν τύνη
και τότε χρυσογαΐδαρος άληθινός θα γίνη.

Είς τούς βωμούς του θα τελούν βαθύν λατρείας φέρον
δισάκχη διακονιάρηδων και σκήπτρ' Αυτοκρατόρων.
Γιή τούτον άκράναι και μυρτιχίς και τής έλθαβ κλωνάρια,
κι' όπω; 'στούς δρόμους έσθηνα οι πάλαι τής 'Ερμας,
έτσι κι' έμεις θα στήνωμε 'στών όρόμων τάκνωάρια
τής σεβασίας του μορφή χαλκίνους προτομάς.

"Αρατε πύλας, άρχοντες και Βασιλείς του κόσμου,
μή τών γαΐδαρων τόν σωρο διαβάνει κι' ό 'δικός μου.
Μάγοι πολλοί με ζείδωρα τής 'Επιστήμης δώρα
τήν βασιλείαν έρχονται τών ζώων να προσιπούν
κι' ότι θα σκύβη παπεινός τόν τραχύνόν του τάρη
εις τέλογα τετράποδα τή λογικόν τή όίπουν.

Σήκω, χρυσοπύν τετράποδον, να σκύψωμε 'μπροστά σου,
σηκω χρυσοέφθιννα να όης τάγαλματά σου.
Τρίχα πηή θιαματουργίς και νάμα τής ύγείας
και μυρτιχών άσθηδών κατάπαιε τούς βόγγους,
κι' άς άποκηΐσωμεν ταΐτριά του Μήδα τής Φρυγίας
τής μακίχης σου μουσιχίς 'ν' άκούωμεν τούς φθόγγους.

"Ός τώρ' άπόσπαστες τών λογικόν τή γένος
όταν με πάθος έψαλες έρωτοκυνημιένος
άριλομοίους έσκωπη τήν λυγρήν φωνή σου,
μή σ' αναυό μακρόθυμος 'στών έμοισόν μας τρώσο,
και όδωι μας με τόν όρόν και τήν ύπομονή σου
'ν' άντίχωμεν εις όγαηθμούς πατριών άνθρώπων.

Θά σαλπισθί 'στό πέρατα και πέραν τών Γαΐδαρων
νέα λατρεία μουσική καθός ή τών Καθεΐρων,
και κόσμου κέντρον θα γινή και τή Γαΐδουρησί,
πού του γαΐδαρού τού όβραττή τήν γήν να προσκυνήη,
έκείνος δι θα λείγεται τής ευγενείας κρέμα
πού φέρη μες 'στάς ελιδας του γαΐδαρού σφόν αιμα.

Έκεί που άνδραφέρει τόν Ρωμαιοΰ μας τή κεφαλή.

Είς γνώσιν φέρομε παντός τόν έζω τολειπή
ότι πωλούμεν σώματα Ρωμαιοΰ άνελλιπή
πρής δύο εκκοσφραγχα, κι' όποιος άπ' έζω θίλει
δέν θα πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομιών πηλή.

Τέλος πάντων να και μες πρακτική 'Ακαδημία.

'Ακαδημία Πειραιώς, 'Επιτυχής Ιδέα,
έμπορικη και τυχινική τή μαλίστη σπουδαία...
ή πρόσδος ή λαϊκή άρχή τής και σκοπός
κι' έτίλτανν έγκλίνα εις ταύτην ύπερτιός,
Ρεσιόνας ό δημοφιλής έργαζήται με πόνον
γι' αύτήν τή Πανελλήνιον και πανόνομη Σχολήν,
και όνο νεία καλλιστοι ές τών έπιστηθών;
Γιράκις και Ρουσσοπούλας, πρής δόξα των πολλών.